

Hayat... Yeniden

Deniz Gürsoy

Uzun zamandır kafamda kurguladığım aşk romanını yazma aşamasına bir türlü geçemiyordum. Benim kitap yazma serüvenim bir akşam Yedikule'deki Safa Meyhanesi'nde içerken başladı. Nasıl mı? Anlatayım. On beş yıl kadar önce bir ansiklopedinin yayın kurulunda çalışmış arkadaş grubu olarak toplanmış kafaları çekiyorduk. Tam karşımda oturan Raşit'in, "Bir anlatıcı bulmalısın, roman kahramanının ya da diğer karakterlerin ağzından anlatmak sana uymaz" sözüyle ne kastettiğini pek anlamamıştım. İlk romanım ya, benimle kafa buluyor diye, "İyi, bul o zaman" dedim. Raşit bir şey demedi.

Ertesi gün Beyoğlu'nda sahaflık yapan Hüseyin Abi'nin telefonuyla uyandım.

"Raşit, sana bir anlatıcı bulacağını söylemiş. Kız birazdan benim dükkâna gelecek. Benimle biraz işi var. Öğleden sonra uğra."

Raşit'in şaka yapmadığını ancak o zaman anladım.

Hüseyin Abi'nin pasajın üst katındaki dükkânına vardığımda içeri girmek nasip olmadı. Yere çömelmiş iki tıfl genç yolumu kapamıştı. Erkek olan önündeki kitap yığınının bir tane çekip kıza veriyor, kız kitabı evirip çevirip ilk sayfasını açıp sağ üst köşesine kurşun kalemle fiyat yazıyordu.

Dükkânın hemen karşısındaki çayhanenin önünde, alçak taburelerden birine çöktüm. Hüseyin Abi, dükkândan çıkmadığı için çaycıya seslenerek çay söyledi. Daha çayım gelmeden tıfl kız yanıbaşımındaki tabureye ilişiverdi. Hüseyin Abi tekrar seslendi.

“Çaylar iki oldu!”

Adı Ezgi’ymiş. O tıfl görünümüne tezat, Edebiyat Fakültesi’nde doktora öğrencisiymiş. Aslında dergilere yazı yazarak hayatını kazanıyormuş, ama dergilerin ödediği para az olduğu için sahafların kiloyla aldıkları kitapları tek tek elden geçirip fiyatlandırmak da ikinci işiymiş. Koskoca İstanbul’da bu işi yapabilen üç kişi olduğu için de iyi para kazanıyorlarmış. Anlaşılan benim işi de alırsa kızın üç işi olacaktı. Bir koltukta üç karpuz. Biz bir karpuzu zor idare ederken onun üçünü de halletmesi kızın tıfl görünümünü zihnimde sildi attı. İncecik bir yapısı vardı. Göğüs hizasında pek fazla kabarıklık görülmediği gibi, kalçaları da dolgun sayılmazdı. Ancak, neredeyse şeffaf, bembeyaz bir ten ve o masmavi gözler... İşte o gözler adamı bir yerinden tam on ikiden vuruyordu.

Konuyu açtım. Memnuniyetle kabul edebileceğini söyledi. Daha önce üç çocuk romanının editörlüğünü yapmış, ama aşk ve aşk romanı konusunda hiç tecrübesi yokmuş. Sayfa başına ücret alırmış. A4 sayfası üzerinden hasapta anlaştık. Akşam Hüseyin Abi’nin dükkânındaki iş bitince Çiçek Pasajı’ndaki Huzur Meyhanesi’nde buluşmak üzere sözleştik. Çaylar bitti. O, dükkândaki işine döndü. Ben, Hüseyin Abi’ye el edip çaylar için teşekkür ettikten sonra eve doğru yola koyuldum.

Pasajdan çıkıp birkaç adım atmıştım ki saate bakmak aklıma geldi. İyi ki de bakmışım. Randevu vaktine bir buçuk saat kalmış. Rotamı değiştirip Çiçek Pasajı’na Balık Pazarı kapısından daldım. Huzur Meyhanesi’nin önündeki masalardan birine kurulup bir duble rakıyla üstüne bolca çiğden maydanoz kıyılmış bir tabak barbunya pilaki söyledim ve başladım içmeye.

İlk dublenin ilk yudumunu attıktan, genzimin pasını şöyle

bir silip süpürdükten sonra kızı beğendiğimi düşündüm. Her şeyden önce çıkırdı. Olsun olsun yirmi altı, bilemedin yirmi yedi. Kırk beş yaşındaki bir erkek için oldukça genç. İkinci yudumda adını hatırlamaya çalıştım ve buldum. Ezgi. “Ne güzel isim” diye düşündüm.

Saat altıya doğru tam kadehdeki rakıyı iyi etmişken Ezgi geldi. Ama o da ne? Yanında dükkânda gördüğüm tıfl çocuk da vardı. Neyse, oturdular. Sofraya bir şeyler daha ısmarladım. Onların rakıları da servis edildi. Oğlan önündekileri haldır huldur bitirip kadehte kalan rakıyı da fondipledikten sonra, “Haydi bana eyvallah!” deyip çekti, gitti.

Kaldık mı başbaşa.

Ben daha kafayı bulmadan hemen girdim konuya. Romanın bir aşk romanı olduğunu ve ilk romanım olduğunu söyledim. Öncelikle anlatıcı olarak ondan ne beklediğimi anlattım. “Bak” dedim, “sen anlatıcısın. Sendeki yetilerin hiçbirisi ben de yok. Her şeyi görürsün, duyarsın, tadını, kokusunu alırsın, hissedersin ve anlatırsın. Doğaüstü güçlerle donatılmış bir varlıksın sen. Ama kendi değerlendirmelerini, yorumlarını, yargılarını ortaya koyamazsın. Yani kendinden bir şey katabazsın romana. Sana her türlü bilgi toplamak serbest ama bu söylediklerim yasak. O tarafı benim işim. Hepsi bu kadar. Romanın yazarı benim. Her karakteri ben yaratırım, onları ben yatağa düşürürüm, istersem sağ salım ayağa kaldırır, istersem de ölüm fermanlarını imzalarım. Yani romanın tanrısı benim. Bunlarda mutabıksak, sayfası beş lira. Yani roman iki yüz A4 sayfası tutsa bin lira para eder.”

“Anlaştık” diyerek elini uzattı. Sıktım. Eli yumuşacık ama soğuktu.

İş faslı bitince şurdan burdan konuşmaya başladık ve za-

manın nasıl geçtiğini anlamadan gece olduğunu fark edinceye kadar oturduk. Taa Bostancı'ya gidecekmiş.

“Evim var Cihangir'de, bekâarım ve ev müsait, istersen kal” dedim.

“Olur” dedi.

Evde, buzdolabındaki dört yumurtanın ikisini sabaha bırakıp diğeri ikisiyle çılbrı yaptım, yarım ekmekle bana bana, sıyıra sıyıra ikişer tek rakıya meze niyetine yedik. Sonra baktım, benim yatağın çarşafını ve battaniyenin nevresimini dolaptan aldığı yenileriyle değiştiriyor. O kafayla birden beni bir telaş aldı. Kanepeye çarşaf, yastık falan koymadığına göre demek ki beraber yatacağız. Yatacağız da nereden bilsin ki ben alkolü fazla kaçırınca yatakta pek hareketlenemiyordum. Bırakın hareketlenmeyi, sızıp kalıyorum.

Telaşı bırakıp yatağa girdim. Tam sızacağım, üstüme çıkmaz mı? Ne yaptı etti, uykumu kaçırttı, beni o süklüm püklüm hâlimden aldı, azgın bir boğa yaptı. Ama siz de bu yiğidin hakkını vermelisiniz.

Sabah kahvaltı yaparken Ezgi kulağıma eğilip biri çok büyük, ikisi orta şiddette olmak üzere arka arkaya üç orgazm yaşadığını fısıldadı. Oysa ben geçen geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. O ne dese doğrudur. Baktım da çünkü üzgün, süzgün ifadeli kız gitmiş, yerine gülümseyen, anlattıkça gülen, şen şakrak tavırların daha dinamik kıldığı yeni bir Ezgi gelmişti. Anlaşılan iyi geçmeye aday bir gün başlıyordu onun için. Bir insan için seks tatmininin önemli olduğunu bilirdim de bu kadar etkileyeceğini düşünmezdim.

Ya ben? Laf aramızda, ben de bütün gün ağızım kulaklarımda dolaşıp durmuşum. Nereye uğradıysam hep benzer sözler duydum; “Abi, Milli Piyango vurmuş gibi bir hâlin var.”

Kısacası Ezgi'yle tanışarak bir taşla iki kuş vurmuş oldum. Hem Raşit'in önemle üzerinde durduğu “anlatıcı” meselesi halloldu, hem de benim yatak partneri meselem.

On sekiz aydır siftahım yoktu. Ezgi olmasaydı bu romana başlayamazdım, ama Ezgi varken bu roman biter miydi? Onu hep birlikte göreceğiz.

Uyandığında bir horoz avazı çıktığında ötüp duruyordu. Uzun zamandır horoz sesiyle uyanmamış olduğunu fark etti. Küçük bir çocukken anneannesinin bahçeli evinde horozun ötmesiyle uyandığı günleri hatırlamaya başladı. Sonra da anneannesinin entarisinin hep lavanta koktuğunu. Aslında o kokuyu hiç unutmamıştı. Ne zaman lavanta kokusu duysa, ardından hemen aklına taş kömür sobasının üzerinde kızaran ekmeklerin kokusu gelirdi. Özenle ince dilimler hâlinde kesilip maşanın üzerine bir manga asker gibi dizilmiş, bir yanı kızarmış, diğer yanı çevrilmeyi bekleyen ekmeklerin o benzersiz kokusu... Bir tek, o ekmek kokusu lavanta kokusunu bastırabilirdi belleğinde.

O günlerden bu yana neredeyse yarım asır süzülüp gitmişti hayatından. “Çoğu gitti, azı kaldı... Ne kadar kaldığını da iyi ki bilmiyoruz” diye düşündü Erdem. Bilsek hayatın tadı hepten kaçardı. Saatine baktı. Sabahın köründe horozun azizliğine uğradığını anladı. Şık Rolex saati yediyi gösteriyordu. Tekrar uyumaya çalıştı. Günün ilk saatlerinin serin ve nemli havası açık pencereden içeri doluyor, âdeta yüzünü okşuyor ve Erdem’i bir türlü uyku tutmuyordu.

Kısa bir süre köyün adını hatırlayamadı... Hah, Akyalı Köyü! Ardından, “Bu köyde ne arıyorum ben?” diye düşündü. “Yeni bir hayat. Evet, yeni bir hayat.” Her şeyi silip yeni baştan başlamalıydı ama nereden ve nasıl? Asıl soru bu olmalıydı. Elli altı yaşına iki ay önce basmıştı. Geçen yıl karısı ve oğluyla yaş

gününi kutlamak için gittikleri Boğaz'daki balık restoranını ve o güzel geceyi hatırladı. Sonrasını düşünmek bile istemiyordu. Sanki felek her şeyi darmadağın etmek için o geceyi geçirmelerini beklemişti.

Yataktan kalkıp banyoya girdi. Gözlüğünü çıkarıp rafa koydu. Yüzünü yıkadıktan sonra geri çekilip aynadaki görüntüsüne baktı. Bir yetmiş altı boyunda, atletik yapılı, beyaz tenli, kumral yakışıklıdan kala kala işte bu kalmıştı. "Erdem, yarım yüzyıl seni silindir gibi ezdi geçti, ama bu kalana da şükret!" diye düşündü. Saçlarındaki kırlar artmış mıydı? Artarsa artınsındı. Zaten tepesi açılmış, önlerde de saçları seyrekleşmişti. Önce duşa girmeye yeltendi. Akşam yol yorgunluğunu atmak için duş yapmış olduğunu hatırladı, vazgeçti. Her sabah duş yapmak artık yeni hayatından çıkmalıydı. Çalıştığı zamanlar temizlikten çok, mahmurluğu gitsin, kafası çalışsın diye her sabah sektirmeden duş yapardı. Şimdi milyon dolarlık kararlar almadığına göre kafası o kadar iyi çalışmasa da olurdu.

Tıraş köpüğünü yüzüne bolca sürüp bir iki sıvazladıktan sonra sinekkaydı tıraş oldu. Yüzüne bolca soğuk su serpti, tıraş sonrası kremi iki yanağına da sürüp her tarafa yayarak yedirdi. Gözlerinin altındaki kırışıklıklara biraz daha krem sürmeyi ihmal etmedi. Son olarak da tıraş losyonunu "şap şap" sesleriyle her iki yanağına ve boynunun etrafına sıvazladı.

Son otuz yıldır tıraş losyonu hep aynıydı. Karısı her doğum gününde hediye olarak ona bu losyondan alırdı. Karısının hoşlandığı losyonu sürmek alışkanlık hâline gelmiş, ama o kokudan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını sorgulamak hiç aklına gelmemişti. Ona kalsa belki de başka bir kokuyu tercih edebilirdi. Ama bunu onca yıldır hiç denemediğini fark etti. Ani bir hareketle şişeyi çöp kutusuna fırlattı. Hayatından o kokuyu da çıkarmıştı artık.

Saatine baktı. Sekizi biraz geçiyordu. Evde olsaydı şimdi kalkmış, dış kapının tokmağına asılı gazeteyi almış, tuvalette gazetesinin sayfalarını çeviriyor olacaktı. Akşam resepsiyon-da kayıt yaptırırken gazete bırakmalarını söylemeyi unutmuş olduğunu fark etti.

Yurtiçi ve yurtdışında beş yıldızlı otellerde kaldığında, bazen hatırlatmasına bile gerek kalmadan sabahları gazete bırakılmış olurdu. Kapıyı açtı, ne yerde ne de tokmağa asılı gazete yoktu. Başını uzatıp koridora doğru göz atınca yandaki odanın kapı koluna sıkıştırılmış bir gazete gördü. Kendi kendine, “Sabahın bu kör saatinde böyle bir tatil beldesinde benden başka uyanık salak olamaz” diye düşünerek üç adımda gazeteyi kapıp odasına döndü. Aşırdığı gazete şans eseri kendini bildi bileli her gün okuduğu gazete çıktı. Girdiği riske karşılık ödül büyük olunca keyiflenmişti. “İşte işadamı olmanın faydaları” diye düşündü. “Ağlamayana meme, riske girmeyene de lokum yok!”

Hep riskli işler yapmış, çok para kazanmış, bazı kayıpları da olmuş, ancak aradaki farkla da geçinip gitmişti. Yok, artık riske girmemeliydi. Sakin, huzurlu bir hayat için risksiz işler yapmalıydı. Ya şimdi yan odada kalan “tak tak” kapıya vursa ve “Gazetemi niye çaldın?” dese, “Hayır, çalmadım, ödünç aldım” mı demeliydi? Bir an için gazeteyi aldığı yere geri bırakmak geldi aklına ama, “Madem riski bir defa omuzladık, ödülünü yiyip posasını geri koymalı” diye düşünerek vazgeçti.

Gazeteyi okumayı bitirdiğinde acıkmış olduğunun farkına vardı. Toparlandı, koyu renk takım elbisesinin pantolonunu giydi. Beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini açık bıraktı, “Her gün kravat, takım elbise giyme zorunluluğu olmayan bir hayat ne güzel” diye düşündü. Odanın anahtarını aldı, kapıyı

çekti ve usulca gazeteyi aldığı yere geri koydu, koridoru geçip merdivenlerden aşağıya indi.

Küçük kahvaltı salonuna kadın eli değdiği, dantelli perdelerinden, işlemeli peçetelerinden ve masalardaki kır çiçeklerinden belli oluyordu. Aslında burayı bir otel olarak değerlendirmesi, beklentilerini buna göre ayarlaması kendi şapşallığıydı. Küçük ve bir o kadar da sevimli görünen bir pansiyondu burası.

Dipteki masanın pencereye en yakın iskemlesini çekip oturdu. Kırk beş, elli yaşlarında, başı tülbentli, oldukça kilolu, geniş basenli bir kadın, “Günaydın” diyerek masaya beş çeşit reçel bıraktı. “Gülizar’ın reçelleri bunlar!” Sonra koşar adım masadan uzaklaşarak ortadan kayboldu. Gülizar bu kadın olmalı diye düşündü Erdem. Ardından genç bir kız masayı kaşla göz arasında donattı. Bir kuş sütü eksikti. Tulum, kaşar ve beyaz peynirler, taze köy ekmeği, bazlama, simit, tereyağ, kaymak, bal, ceviz içi, erik, incir ve kayısı kuruları, domates, salatalık, sivribiber, yeşil ve siyah zeytin, ayrı bir kâsede kekikli sızma zeytinyağı... derken çay da geldi. Erdem, önündeki boş tabağa üç siyah zeytin, bir dilim beyaz peynir, üç dilim domates, üç parça salatalık, bir simit ve küçük bir parça bazlama koyup tabakları getiren genç kıza kalanını geri götürebileceğini söyledi. Kız bir an şaştı kaldı, masadan hiçbir şey almadan gerisin geri mutfağa koştu. Akabinde Gülizar, yüz kiloluk gövdesini bingil bingil çalkalayarak Erdem’in başına dikildi.

“Hayrola İstanbullu?” dedi, alınmış, üzülmüş bir ses tonuyla.

“Alınma Gülizar Hanım” dedi Erdem, “son otuz beş yıldır kahvaltıda yalnızca şu tabağımda gördüklerini yerim.

Gülizar ısrar etti. “Bari elcazımla yaptığım reçellerden tatsaydınız.”